

opusdei.org

Prelatens brev (januari 2010)

Vår Herres födelse lägger ut med det nya året en utmaning: ”att åskådliggöra Kristus för andra, att vara språkrör för Kyrkans lära”, säger Prelaten i sitt första brev 2010.

2010-01-22

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Under de senaste dagarna har Kyrkan inbjudit oss att gång på gång vandra till Betlehem för att tillbe och

tacka Jesus Kristus. Allt har kretsat kring honom under denna första julvecka. De andra personerna på plats – Jungfru Maria och den helige Josef i första hand – kom i bakgrunden eftersom den främsta personen är vår Herre, Faderns evige Son – ljus av ljus, sann Gud av sann Gud – som har blivit sann människa för vår och vår frälsnings skull. Nu då vi börjar ett nytt år inbjuds vi att titta på de andra julpersonerna: jungfru Maria först och främst och tillsammans, och oskiljaktigt från henne, den helige Josef.

Idag på den heliga Marias, Guds moders, högtidsdag fylls vår själ av beundran och glädje då vi riktar detta tillrop till vår Fru, roten till alla nådegåvor med vilka den allsmäktige berikade henne som han sedan evigheten hade utvalt som moder till sin Son i dennes mänskliga väsen. ***I denna sin egenskap blev hon avlad utan arvsynd, hon är full av nåd,***

alltid jungfru, hon upptogs med kropp och själ i himlen och har krönts som hela skapelsens drottning, över änglarna och helgonen. Endast Gud är större än hon.[1] Så har Herren velat ha det, så undervisar Kyrkan och sådan är vår kristna tro. ***Man riskerar inte att överdriva***, skriver den helige Josemaría. ***Vi kommer aldrig att fördjupa oss tillräckligt mycket i detta utsägliga mysterium; vi kommer aldrig att kunna vara tillräckligt tacksamma gentemot vår moder för att ha gjort det möjligt för oss att ha ett så nära och familjärt umgänge med den heliga Treenigheten.***[2]

Idag har vi ett fantastiskt tillfälle att ge ny kraft åt vårt förtroliga umgänge med Jungfru Maria och tacka henne för hennes omsorg om oss. Maria leder alltid till Jesus, vilket hände de österländska kungarna, de vise männen, som leddes av en

stjärna ända till Betlehem för att tillbe Messias som just hade fötts. Och var hittade de honom? Den helige Matteus skildrar detta med stor enkelhet: *De gick in i huset, och där fann de barnet och Maria, hans mor, och föll ner och hyllade honom. De öppnade sina kistor och räckte fram gåvor: guld, rökelse och myrra.*

[3] Anstränger vi oss att tillhöra Maria på ett mera fulländat sätt, så att vi tillhör Gud helt och hållet? Upprepar vi uppriktigt de ord som vår Fader uttryckte: ***Guds moder och vår moder!?***

Julens andra del, som börjar idag, utan att ta blicken från Jesus, presenterar för oss följderna av Herrens inkarnation och födelse. På olika sätt påminns vi om att Gud har antagit vår natur så att alla människor blir Guds barn. På detta sätt sammanfattas den *nyhet* som – enligt änglarnas förkunnelse till herdarna – var *för hela folket*;[4] den

riktades inte bara åt Israels hus, utan
åt hela mänskligheten, som Gud ville
sammankalla i Kyrkan, Kristi
mystiska kropp. Profeten hade
förkunnat det många århundraden
tidigare då han skrev: *Res dig, stråla i
ljus! Ditt ljus är här, Herrens
härlighet går upp över dig. Jorden är
höljd i mörker, töcken omger folken,
men över dig skall Herren stråla, över
dig skall hans härlighet visa sig.
Folken skall vandra mot ditt ljus,
kungar mot glansen av din
soluppgång. Lyft blicken och se dig
omkring! Alla samlas och kommer till
dig. Dina söner kommer från fjärran,
dina döttrar bär man i famnen. När
du ser det skall du stråla av lycka, ditt
hjärta skall bäva och bulta, när
havets skatter kommer i din ägo och
folkens rikedomar blir dina. Kameler i
mängd skall fylla ditt land,
dromedarer från Midjan och Efa. Från
Saba kommer de alla med last av guld
och rökelse, och de förkunnar Herrens
ära.*[5]

Denna profetia uppfylldes ”då de tre vise männen, som hade kallats från ett fjärran land, leddes av en stjärna för att lära känna och tillbe himlens och jordens kung. Denna stjärnas följsamhet – förklarar Leo den store – inbjuder oss att efterlikna dess lydnad och också, i den mån vi kan, bli tjänare till den nådegåva som kallar alla människor till Kristus.”[6]

Herrens uppenbarelse talar till oss om en fest för hela mänskligheten, eftersom den visar att alla länder och folk har blivit inbjudna att bli Guds folk, och oskiljaktigt höjer den sig som ett rop till de kristnas ansvarskänsla, som Herren vill räkna med för att föra det glada buskapet ända till jordens gräns. Som den helige påven Leo förklarar, ”drivna av denna iver, bör ni anstränga er att vara nyttiga för varandra så att ni strålar som ljusets söner (jfr Ef 5:8) i Guds rike, som man når genom uppriktig tro och goda gärningar.”[7]

Två årtusenden har gått sedan detta mysterium uppenbarades och förverkligades i Kristus, men ännu har det inte uppfyllts helt och hållet,[8] säger Påven. Kyrkans uppdrag fortsätter att förverkligas ända till tidens slut, eftersom varje historisk epok, varje land, varje ny generation, måste ledas till Kristus. Herrens uppenbarelse är alltid lika aktuell. Inför detta panorama frågar sig Benedikt XVI: **På vilket sätt är Kristus idag fortfarande *lumen gentium*, ett ljus för hedningarna? På vilken plats – om man kan säga så – befinner sig denna universella vandring mot honom? Avancerar den eller går den tillbaka? Jag undrar också: vilka är idag de vise männen? Hur ska man tolka dessa mystiska personer i evangeliet, med tanke på dagens värld?[9]**

Svaren på dessa frågor ligger i varje kristens hand. Allt beror på Guds nåd; och samtidigt beror allt på hur

Kristi efterföljare svarar. Vi måste fortsätta i vår Herrens fåra som blivit djupare genom efterföljande generationer av troende, från apostlarna och kvinnorna av den första timmen ända till idag. Fylls ni inte av glädje när ni tänker på att Herren räknar med var och en av oss, trots vår personliga svaghet, för att förkunna evangeliet ända till jordens yttersta gräns?

Nuförtiden gäller det först och främst att genomsyra vissa särskilda områden med Kristi lära. Jag tänker framför allt på dem som styr, vetenskapsmännen, forskarna och dem som yrkesmässigt ägnar sig åt massmedia etc., men alla män och kvinnor – alla vi – har behov av att höra Herrens röst och följa den. För att göra detta är det nödvändigt att med ödmjukhet, ihärdighet och förtröstan be Gud om att han öppnar människornas förstånd och hjärta för hans ljus. Även idag bör många

människor kunna säga: *Vi har sett hans stjärna gå upp och kommer för att hylla honom.*^[10] Det kommer de att göra om vi som tror på Kristus närmar oss dessa personer som uppriktiga vänner som är kärleksfulla och förstående, men även rent mänskligt sett är trevliga med en kraft som kommer från bönen och uppoffringen. Vi bör även vara tacksamma för det goda som andra gör.

Det som väcker förundran i kungarnas inställning, säger Benedikt XVI, **är att de föll ner och tillbad någon som bara var ett barn i hans moders famn, inte inom ramen för ett kungligt slott utan i ett fattigt skjul i Betlehem (jfr Matt 2:11). Hur var detta möjligt? Vad var det som övertygade kungarna om att detta barn var "judarnas konung" och alla folkens konung? Visserligen övertygades de av stjärntecknet,**

vilket de hade sett ”gå upp” och som hade stannat precis över den plats där barnet var (jfr Matt 2:9), men stjärnan hade inte varit tillräcklig om inte kungarna hade varit innerligt öppna för sanningen. Till skillnad från kung Herodes, som var besatt av makt och rikedom, gav kungarna sig iväg mot det mål de sökte, och när de hittade det gjorde de som herdarna i Betlehem, fast de var bildade män: de erkände tecknet och tillbad barnet genom att ge honom de vackra och symboliska gåvor som de hade med sig.[11]

Låt oss gång på gång tänka på att **Vår Herre vänder sig till alla människor, för att de skall gå honom till mötes, för att de skall bli heliga. Han kallade inte bara de vise männen, som var visa och mäktiga: till herdarna i Betlehem hade han dessförinnan sänt inte bara en stjärna, utan rentav en av**

sina änglar (jfr Luk 2:9). Men fattiga och rika, visa och mindre visa, alla skall i sin själ främja den ödmjuka inställning som gör det möjligt att lyssna till Guds röst.[12]

Detta är uppgiften som åligger den kristne som vill vara konsekvent med sin tro: att åskådliggöra Kristus för andra, att vara språkrör – först med föredömet, men även med ett lämpligt ord – för Kyrkans lära, särskilt i de ämnen som debatteras mest i massmedia: respekten för det mänskliga livet i alla dess skeden, förpliktelsen att se till att de civila lagarna gynnar och försvarar familjens sanna väsen som den fått av sin skapare, grundad på en mans och en kvinnas oupplösliga äktenskap som är öppet för livet; rätten att för sina barn välja den skolform som stämmer överens med vars och ens andliga och moraliska värdegrund etc.

Tro dock inte att detta arbete bara angår dem som arbetar eller rör sig direkt på dessa områden. Som jag nyligen nämnde genom att ta en idé från vår Fader, för att addera börjar man med ett, och sedan lägger man till en till, och ännu en till... Vars och ens personliga apostolat på den plats man vanligtvis befinner sig i är oerhört verksamt. Därför är det bra att vi i vår samvetsrannsakan stannar upp vid hur vi har lyckats hjälpa människor att närma sig Gud: hur vi har bett, vilka uppoffringar vi har gjort, hur många timmar av slutfört arbete vi har offrat, vilka slags samtal – muntligen, skriftligen genom alla de medel vi har till vårt förfogande – vi har haft med våra vänner, släktingar, arbetskamrater och bekanta. Låt oss tala om detta heliga bekymmer i vår personliga andliga vägledning så att vi kan få hjälp att komma igång med vårt apostolat, som är varje kristen människas åliggande.

Några dagar efter Herrens uppenbarelse firar vi Herrens dop. Om uppenbarelsen av Messias till de tre vise männen förebådade Guds universella frälsningsplan, börjar denna plan att uppfyllas i dopet i Jordan. Som kyrkofäderna förklarar, ”vigde Frälsaren alla vattenkällor genom sitt dops mysterium.”[13] Från och med denna stund omvandlades dopvattnet till ett redskap och tecken för helgelse, och med den kraft som åkallandet av den heliga Treenigheten ger det har det förmågan att förlåta alla synder.

Herrens uppenbarelse är ett mysterium som innehåller många aspekter. Liturgin påminner om Kristi uppenbarelse inte bara för de vise männen eller då han döptes i Jordan, utan även i Kana i Galiléen, då han omvandlar vatten till vin. I detta års evangelium för den andra söndagen under året, framhävs Jesu moder.[14] Med sitt ingripande till

förmån för människorna ”tvingar”
Maria på något sätt Jesus att
förekomma sin ”stund” att
uppenbara sig som Messias och på
detta sätt väcka de första
lärjungarnas tro. Låt oss vända oss
till henne så att hon väcker även vår
tro inför de apostoliska utmaningar –
fantastiska utmaningar! – som vi
kristna konfronteras med.

Låt oss höra vår Faders råd: ***Låt oss
ta vår tillflykt till Maria om vår
tro är svag. Till följd av miraklet
vid bröllopet i Kana trodde hans
lärjungar på honom, berättar den
helige Johannes (Joh 2:11). Vår
moder för alltid vår talan inför
sin Son, så att han lyssnar till oss
och visar sig för oss på ett sådant
sätt att vi kan bekänna: Du är
Guds Son. Ge mig, o Jesus, denna
tro som jag verkligen önskar mig!
Min Moder och Fru, heliga Maria,
få mig att tro!***^[15]

Inom några dagar firas ännu en årsdag av den helige Josemarías födelse. Rent mänskligt sett är det naturligt att ge honom en gåva, och vad kan inte vara en bättre ”present” än viljan att utöka vår apostoliska iver med konkreta gärningar som åskådliggör denna iver att rädda själar, som Jesus Kristus har upptänt i vårt hjärta? Senare, i mitten av januari, kommer den traditionella böneoktaven för de kristnas enhet att ge oss ett nytt tillfälle att be Hjälparen om att påvens Benedikt XVI ekumeniska ansträngningar – och med honom alla kristnas ansträngningar – får den önskade frukten.

Gudskelov har det missöde som Påven råkade ut för på julnatten inte haft några följder. Med trons ögon bör vi se det som försynens kallelse att få vår bön för Påven att vara mer ihärdig och intensiv.

Mina böneämnen är fortfarande talrika. Låt oss alla vara förenade under detta år som börjar, med gemensam bön och gemensamma böneämnen, så att Herren genom hans heliga moder Marias förbön ger oss det vi ber honom om.

För några dagar sedan kunde jag av olika anledningar åka till Schweiz. Som alltid reste jag med er alla. Jag hade möjlighet att be i Einsiedeln, en mariansk plats som den helige Josemaría och även vår älskade don Álvaro ofta besökte. Inför vår Frus fötter erbjöd jag med övertygelse era liv så att vi vill och lyckas omvandla dem till Opus Dei, offrat åt Gud med en kontinuerlig uppriktighet.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 januari 2010

[1] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 276.

[2] *Ibid.*

[3] Matt 2:11.

[4] Luk 2:10.

[5] Jes 60:1-6.

[6] Leo den store, *Predikningar om Herrens uppenbarelse* 3,5 (PL 54, 244).

[7] *Ibid.*

[8] Benedikt XVI, Predikan vid Herrens uppenbarelses högtid, 6/1 2007.

[9] *Ibid.*

[10] Matt 2:2.

[11] Benedikt XVI, Predikan vid Herrens uppenbarelses högtid, 6/1 2007.

[12] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 33.

[13] Den helige Maximus av Turin, *Predikan*, 13A, 3 (CCL 23 ,46).

[14] Jfr Missale, 2 söndagen under året (C), Evangeliet (Joh 2:1-11).

[15] Den helige Josemaría, *Rosenkransen*, Kommentar till den andra av ljusets hemligheter.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-januari-2010/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-januari-2010/)
(2026-03-10)